RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 80.441 van 27 mei 1999
in de zaak A. 51.250/VII-11.926.

In zake : de n.v. TOTAL BELGIE-LUXEMBURG,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. RAYMAEKERS,
kantoor houdende te BERCHEM-ANTWERPEN,
Fruithoflaan 30

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. SERVAIS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. TOTAL BELGIE-LUXEMBURG op 20 april 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 november 1992 waarbij het beroep ingediend door een omwonende tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 4 juni 1992, houdende het verlenen van een vergunning aan de verzoekende partij tot het veranderen te Antwerpen, Plantin & Moretuslei 190 van een benzine-station, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 1 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 maart 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 april 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. RAYMAEKERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat G. SZABO die, loco Advocaat C. SERVAIS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. <u>De gegevens van de zaak</u>.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 24 februari 1992 dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van een bestaand benzinestation, gelegen aan de Plantin & Moretuslei 190 te 2018 Antwerpen.

De basisvergunning voor het betrokken

brandstoffenstation blijkt te zijn verleend door een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 21 februari 1991. Door voornoemd besluit werd, voor een termijn eindigend op 29 september 2009, een dienststation vergund, toegerust met :

- een bergplaats voor 6.000 liter gasolie in een ingegraven houder;
- een bergplaats voor 12.250 liter stookolie in 2 ingegraven houders van respectievelijk 2.250 liter en 10.000 liter;
- een luchtcompressor (e.m. van 2 kW);
- een herstelwerkplaats voor voertuigen;
- een bergplaats voor 10 voertuigen.

Het eigenlijke voorwerp van de nieuwe vergunningsaanvraag die heeft geleid tot voorliggend annulatieberoep, is in de vergunningsaanvraag zelf niet geheel duidelijk omschreven. Door de vergunnings-aanvrager wordt het voorwerp van de aanvraag tegelijk gekwalificeerd als "het hernieuwen van een vergunning voor een bestaande inrichting met veranderingen" en als "het veranderen van een inrichting, met precisering dat het een stockage-uitbreiding betreft".

In de vergunningsaanvraag wordt bij het voorwerp van de exploitatie melding gemaakt van de "exploitatie van een benzinestation met stockage-uitbreiding" en wordt verwezen naar de Vlarem-indelings-rubrieken 17.3.4, 2˚, 17.3.6, 2˚ en 3.4.

Uit de bij de vergunningsaanvraag gevoegde bijlagen en plannen blijkt evenwel dat het voorwerp van de aanvraag in hoofdzaak bestaat uit de ingebruik-stelling van 2 nieuwe (gecompartimenteerde) opslagtanks voor brandstoffen van telkens 30 m^3.

In bijlage 3 van de vergunningsaanvraag, waarin de aard, de inhoud, de bedrijfsdruk, de temperatuur en het volgnummer van de toestellen, opslag-tanks, reservoirs en apparaten worden toegelicht, wordt

het volgende vermeld :

"1. Opslagtanks
Het gaat hier meer bepaald over de installatie van twee nieuwe dubbelwandige opslagtanks, vervaardigd volgens de N.B.N. I03-004 norm.
De capaciteit van deze opslagtanks bedraagt :
- 1 opslagtank van 30 m³ onderverdeeld zoals volgt:
* 9 m³ Eurosuper
* 10 m³ Superplus
* 11 m³ Termo (verwarming)
- 1 opslagtank van 30 m³ onderverdeeld zoals volgt:
* 10 m³ Super
* 20 m³ Diesel
Wij vestigen wel uw aandacht op het feit dat buiten hogergenoemde opslagtanks nog één enkelwandige opslagtank uit staal in dienst wordt gehouden voor intern gebruik in het gebouw.
Deze opslagtank zal namelijk benut worden voor het opslagen van Termo voor verwarming en beschikt over een capaciteit van 2,3 m³.
...".

In bijlage 4 van de vergunningsaanvraag is tenslotte nog sprake van de lozing van circa 25 m³ huisafvalwater.

Tijdens het openbaar onderzoek van de vergunningsaanvraag worden door omwonenden 5 schriftelijke bezwaarschriften ingediend.

1.2. Met een besluit van 4 juni 1992 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen aan de verzoekende partij een vergunning voor :

- het lozen van normaal huisafvalwater in de openbare riolen;
- opslagplaatsen voor licht ontvlambare vloeistoffen met uitzondering van deze bedoeld onder de rubrieken 17.2. en 48 met een totaal inhoudsvermogen van maximaal 30.000 liter (indelingsrubriek 17.3.4., 2˚, van Vlarem I);
- opslagplaatsen voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55˚C maar dat 100˚C niet

overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder de rubrieken 17.2. en 48 met een totaal inhoudsvermogen van maximaal 500.000 liter (indelingsrubriek 17.3.6., 2˚, van Vlarem I).

1.3. Op 30 juli 1992 tekent Roger DE GRAEF, die woonachtig is in de onmiddellijke omgeving van de inrichting, bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen beroep aan tegen voornoemd vergunningsbesluit van 4 juni 1992.

1.4. Nadat tijdens de beroepsprocedure verschillende adviezen werden uitgebracht, besluit de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 10 november 1992 het ingediende beroep gedeeltelijk in te willigen.

De vergunning voor de lozing van normaal huishoudelijk afvalwater wordt verleend. De vergunning voor de opslag van 30.000 liter benzine en van 20.000 liter diesel wordt evenwel geweigerd;

2. <u>De gegrondheid van het beroep</u>.

2.1.1. Overwegende dat de logica vereist dat vooreerst het tweede onderdeel van het vierde middel wordt onderzocht; dat in dat middel de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 50, 4˚, van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I); dat zij het onderdeel als volgt toelicht :

> "Art. 50.3 Vlarem verplicht de Bestendige Deputatie uitspraak te doen binnen de 4 maanden van ontvangst van het hoger beroep. De bekendmaking dient vervolgens binnen een termijn van 10 kalenderdagen te geschieden (art. 50.4 a en c).
> Het beroepschrift dateert van 30.07.1992, zoals vermeld in de bestreden beslissing. De Bestendige Deputatie ontving het beroep ten laatste op

18.08.1992, datum van kennisgeving aan verzoekster.
Verzoekster mocht er dus op rekenen dat de beslissing ten laatste zou genomen zijn op 18.12.1992 en dat zij ten laatste op 28.12.1992 kennis zou krijgen van die beslissing. In haar brief van 18.08.1992 bevestigde de Bestendige Deputatie trouwens dat de beslissing binnen de 4 maanden mocht verwacht worden.
Vermits zij toen geen bericht ontving, was zij de mening toegedaan dat zij zich bevond in de situatie van art. 50.5, namelijk dat zij beschikte over een stilzwijgende vergunning.
Het Vlarem bevat geen uitdrukkelijke sankties bij miskenning van de termijnen van art. 50.3 en 50.4. Het is echter alleszins strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur dat een beslissing, die genomen zou zijn op 10.11.1992 slechts ter kennis gebracht wordt van de meest betrokken partij, namelijk de exploitant, op 22 februari 1993. Dit is meer dan 3 maanden na de beslissing en bijna 2 maanden nadat verzoekster mocht veronderstellen dat zij beschikte over een stilzwijgende vergunning.
Daarbij komt nog dat aan verzoekster een termijn is opgelegd van 200 dagen om met de exploitatie te starten. Die termijn gaat volgens de bewoordingen van de vergunning in op datum van de beslissing, d.i. 10 november 1992. Op het ogenblik dat verzoekster de betekening van de beslissing ontving, was reeds de helft van die termijn verstreken. Het blijkt dus zeer duidelijk dat de laattijdige betekening de belangen van verzoekster schendt";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij op het onderdeel antwoordt als volgt :

"Aangezien eiseres vervolgens een schending inroept van art. 50, 4˚, a en c van VLAREM I;
Aangezien art. 50, 4˚, a en c van VLAREM I voorziet dat de Bestendige Deputatie van de Provincieraad haar beslissing binnen een termijn van tien kalenderdagen aan de bevoegde burgemeester, de exploitant en anderen toezendt;
Dat VLAREM I inderdaad een aantal bindende termijnen oplegt aan de bevoegde overheden waardoor de milieuvergunning binnen een welbepaalde vooraf gekende termijn kan worden bekomen;
Dat daarom o.a. in artikel 50, 3˚ van VLAREM I werd bepaald :
'Binnen een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad doet deze laatste uitspraak over het beroep; ...'
Dat geheel in tegenstelling tot wat eiseres

beweert, de miskenning van de termijn in artikel 50, 3° wel degelijk gesanctioneerd wordt door artikel 50, 5° van VLAREM I :

'Indien binnen een termijn van vier maanden, te rekenen vanaf de datum van ontvangst van het beroep door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad, door deze laatste geen uitspraak is gedaan, wordt de aangevraagde vergunning geacht te zijn bekomen voor een termijn van 20 jaar; ...'

dat uit deze wetgeving blijkt dat bij gebreke aan een tijdige uitspraak door de Bestendige Deputatie, dit wordt gesanctioneerd doordat een stilzwijgende vergunning van 20 jaar wordt toegekend aan de aanvrager;

Dat deze sanctie geenszins betrekking heeft op de bekendmaking van de uitspraak; Dat een laattijdige betekening niet gesanctioneerd wordt daar het geen vervaltermijn betreft doch eerder een termijn van orde;

Dat eiseres erkent dat de uitspraak werd gedaan door de Bestendige Deputatie en wel binnen de wettelijk bepaalde termijn;

Dat wanneer de termijn van bekendmaking niet wordt gevolgd, de sanctionering ervan niet vermoed kan worden daar ingevolge artikel 50, 5°, b) van Vlarem I de Bestendige Deputatie de aanvrager binnen een termijn van 10 dagen na het verstrijken van de beslissingstermijn moet inlichten over de stilzwijgende vergunning met de melding dat met de exploitatie mag worden gestart;

Dat eiseres ook dergelijk schrijven niet ontving zodat zij niet kon of mocht vermoeden dat zij een stilzwijgende vergunning had bekomen;

Dat derhalve eiseres geen schending van de beginselen van behoorlijk bestuur kan inroepen, daar er geen sprake is van geschonden rechtszekerheid of een geschonden gewekt vertrouwen of dergelijke;

Dat de niet-naleving van artikel 50, 4°, a en c van Vlarem I de wettigheid van de beslissing niet kan aantasten en er derhalve geen sprake is van nietigheid van de beslissing van concluante";

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"Het is inderdaad juist dat VLAREM geen sanktie bevat voor wat betreft de overschrijding van de termijn van art. 50.4.a en c. Konkluante heeft ook nooit beweerd dat het overschrijden van die termijn door de wet uitdrukkelijk gesanktioneerd zou worden door enige nietigheid.

Verweerster houdt voor dat konkluante, bij het niet ontvangen van een beslissing binnen de termijn,

vastgelegd in VLAREM, niet kon of mocht vermoeden dat zij een stilzwijgende vergunning had bekomen.

Nochtans mag de burger zich in een rechtsstaat er aan verwachten dat de Overheid zich aan haar eigen wettelijke bepalingen houdt, ook al is er geen uitdrukkelijke sanktie aan de termijnen verbonden. De zorgvuldigheidsnorm vereist dat ook termijnen van orde gerespekteerd worden en dat ze niet overschreden worden (zie dienaangaande: W. LAMBRECHTS in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c. pg. 44).

De stelling van verweerster komt erop neer dat de burger absoluut niet dient te verwachten dat de Overheid zich gebonden acht door haar eigen wettelijke bepalingen.

Deze stelling verwoordt in feite zeer goed wat konkluante wenst aan te tonen: zulke houding illustreert immers duidelijk de manifeste schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. De burger mag wel degelijk vertrouwen hebben in de Overheid en kan en mag er op rekenen dat die Overheid zich aan haar eigen wettelijke bepalingen houdt, ook al wordt er geen uitdrukkelijke sanktie aan gekoppeld.

De Overheid dient immers het beginsel van de rechtszekerheid te respekteren: zij is gehouden door gedane toezeggingen, uitlatingen of anderszins gewekt vertrouwen (W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, 1983, pag. 3), dus alleszins door haar eigen regelgeving.

De Overheid beschaamt ontegensprekelijk het vertrouwen van de burger en schendt aldus de beginselen van het behoorlijk bestuur wanneer zij haar zogenaamde beslissing meer dan drie maanden na datum bekend maakt, op een ogenblik dat de door de wet voorziene termijn voor bekendmaking al bijna twee maanden verstreken is.

2.2.

De wetgeving terzake bepaalt dat een beslissing dient genomen te worden binnen de vier maanden na ontvangst van het hoger beroep en dat de bekendmaking van de beslissing binnen een termijn van 10 kalender-dagen dient te geschieden. Het is dus logisch dat de burger vier maanden en 10 kalenderdagen na het instellen van hoger beroep kan en mag uitgaan van het feit dat er een stilzwijgende vergunning werd afgeleverd.

Diezelfde burger dient niet te veronderstellen dat twee maanden na de uiterste datum voor het nemen van de beslissing nog steeds een betekening van een beslissing kan geschieden, welke beslissing toch nog binnen de wettelijke termijn zou genomen zijn.

De bestreden beslissing is dus niet met de nodige zorgvuldigheid genomen en bekend gemaakt (zie W. LAMBRECHTS, o.c. pg. 46). De overtreding van het beginsel van de rechtszekerheid maakt een zelfstandige nietigheidsgrond uit (SUETENS L.P., Algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van

behoorlijk bestuur in het Belgisch Administratief recht, T.B.P. 1970, 393; L.P. SUETENS, in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ed. Ingrid OPDEBEEK, pg. 12).

2.3.

Daarbij kwam nog dat volgens die laattijdig bekend gemaakte beslissing aan konkluante slechts een (wel gesanktioneerde) termijn opgelegd werd van 200 dagen om met de exploitatie te starten. Die termijn ging volgens de bewoordingen van de vergunning in op de datum van de beslissing, d.i. 10 november 1992. Op het ogenblik dat konkluante de betekening van die beslissing ontving, was reeds de helft van die termijn verstreken. Ook op dit gebied schendt de laattijdige betekening de belangen van konkluante en de beginselen van behoorlijk bestuur";

2.1.4.1. Overwegende dat tegen de in eerste aanleg verleende vergunning door een omwonende op 30 juli 1992 beroep werd aangetekend; dat uit het administratief dossier blijkt dat het beroepschrift door het provincie-bestuur werd ontvangen op 31 juli 1992; dat de bestreden beslissing dateert van 10 november 1992; dat dienvolgens de bestendige deputatie over het beroep uitspraak heeft gedaan binnen de door artikel 23, § 1, van het milieu-vergunningsdecreet van 28 juni 1985 voorgeschreven termijn van vier maanden na ontvangst van het beroep-schrift; dat evenwel de bestreden beslissing aan de verzoekende partij pas werd betekend op 19 februari 1993, dit is meer dan drie maanden na het nemen van de bestreden beslissing en ongeveer 2 maanden na het verstrijken van de beslissingstermijn van vier maanden samen met de bijkomende termijn van 10 dagen voor de betekening van die beslissing;

2.1.4.2. Overwegende dat, in tegenstelling tot het arrest nr. 45.332, n.v. MAES, van 16 december 1993 waarnaar de verzoekende partij in haar laatste memorie verwijst, de voorliggende zaak geen geval betreft als bedoeld bij artikel 25, § 1, van het milieuvergunnings-decreet; dat de vergunning in eerste aanleg immers niet werd geweigerd, maar werd toegekend; dat zij evenmin kan

worden ondergebracht onder de hypothese bedoeld bij artikel 25, §§ 2 en 3, van dat decreet, daar het beroep niet werd ingesteld door de gouverneur, het college van burgemeester en schepenen of de adviesverlenende overheidsorganen, en de in eerste aanleg genomen beslissing ook geen definitieve beslissing na proef-vergunning betreft; dat dienvolgens de in artikel 23, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 gestelde beslissingstermijn, en meteen de in artikel 50, 4˚, c), van het Vlarem I gestelde termijn van tien kalenderdagen om de beslissing aan te zeggen een termijn van orde en geen vervaltermijn is; dat de verzoekende partij dan ook ten onrechte stelt dat na het verstrijken van die termijnen zij "mocht veronderstellen dat zij beschikte over een stilzwijgende vergunning"; dat alsdan op het bestuur de verplichting berust om binnen een redelijke termijn op het beroep te beschikken en die beslissing aan de exploitant ter kennis te brengen; dat in acht genomen het gegeven dat te dezen zowel de beslissings-termijn als de betekeningstermijn termijnen van orde zijn, het overschrijden van die totaaltermijn met ongeveer twee maanden niet als onredelijk kan worden beschouwd; dat het betoog van de verzoekende partij dat door de laattijdige betekening van de bestreden beslissing haar belangen werden geschaad, doordat daarin is bepaald dat binnen de 200 kalenderdagen vanaf de datum van de vergunning de vergunde inrichting moet worden in gebruik genomen, dit op straffe van verval van rechtswege, niet de vernietiging van het bestreden besluit met zich kan meebrengen nu die vereiste louter slaat op hetgeen werd vergund, namelijk de uitbreiding van de inrichting met de lozing van NHA in openbare riolering en niet blijkt dat hetgeen werd vergund van rechtswege is vervallen als gevolg van de laattijdige betekening; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert

"van art. 97 van de Grondwet en art. 50.3 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6.2.91 houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur";

dat zij dat middel als volgt uiteenzet :

"De aanvraag van verzoekster betrof:
- 29 tot 30 m³ benzine
- 20 m³ diesel
- 11 m³ thermo-verwarming

De bestreden beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Antwerpen betrof :
- 30 m³ benzine en
- 500 m³ diesel

De betekende beslissing van de Bestendige Deputatie heeft het over :
- 30 m³ benzine en
- 20 m³ diesel

In de notulen van de vergadering van de Bestendige Deputatie op 10 november 1992 is echter sprake over een aanvraag betreffende 30 m³ benzine en 50 m³ diesel. In die notulen staat uitdrukkelijk genoteerd dat er een weigering is voor de uitbreiding met 30 m³ benzine en 50 m³ diesel.

De in de betekende beslissing gegeven motivatie stemt derhalve niet overeen met de vergadering en de beslissing van de Bestendige Deputatie zelf. De betekende beslissing is dus niet naar behoren gemotiveerd in de zin van art. 97 van de Grondwet en art. 50.3 VLAREM";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop als volgt antwoordt :

"Aangezien eiseres een eerste schending van artikel 97 van de Grondwet en artikel 50.3 van het besluit van de Vlaamse Executieve van 6.2.91 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning inroept, samen met een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur;

Dat eiseres inroept dat de bestreden beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van Antwerpen betrekking had op 30 m³ benzine en 500 m³ diesel, daar waar de betekende beslissing van de Bestendige Deputatie het heeft over 30 m³ benzine en 20 m³ diesel;

Verder wijst eiseres naar de notulen van de vergadering van de Bestendige Deputatie op 10.11.92

waar sprake is van een aanvraag betreffende 30 m³ benzine en 50 m³ diesel;

Volgens eiseres stemt de motivatie van de betekende beslissing niet overeen met de vergadering en de beslissing van de Bestendige Deputatie zelf; dus zou er niet naar behoren gemotiveerd zijn;

Aangezien concluante er op wijst dat dit middel volstrekt onzinnig is.

Dat eiseres immers in haar milieuvergunnings-aanvraag in rubriek D 2 'voorwerp van de exploitatie (korte beschrijving) met ten minste de vermelding van de rubrieken uit de indelingslijst die van toepassing zijn op de inrichting waarvoor de vergunning wordt aangevraagd', schrijft :

'exploitatie van een benzinestation met stockage uitbreiding.

Bijlage 1 van het VLAREM punt 17 rubriek 17.3.4 nr. 2, Rubriek 17.3.6 nr. 2.

Bijlage 1 van het vlarem punt 3 rubriek 3.4 (± 25 m³).'

Dat eiseres aldus gewoon de indelingslijst uit VLAREM I overnam, waar deze ondermeer vermeldt :

'17.3.6. niet in rubriek 17.2. bedoelde opslagplaatsen voor vloeistoffen met het ontvlammingspunt hoger dan 55°C waar dat 100°C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48 met een totaal inhoudsvermogen van :

1° 100 l tot 20.000 l : 3
2° 20.000 l tot 500.000 l : 2
3° 500.000 l of meer : 1'

(bepaling sinds 01/03/1993 gewijzigd op basis van het B.Vl.Ex. van 28/10/1991).

Dat eiseres slechts in bijlage 1 en 3 van haar milieuvergunningsaanvraagdossier duidelijk specifieert welke hoeveelheden vloeistoffen zij wenst op te slaan.

Dat concluante zeer correct heeft vastgesteld dat eiseres als vergunningsplichtige activiteit rubriek 17.3.6.2° van VLAREM I inriep, maar dat eiseres in werkelijkheid geen 500 m³ vloeistoffen wilde opslaan, doch wel 20 m³.

Dat wanneer in de notulen van de vergadering van concluante sprake is van een aanvraag voor 50 m³, dit duidelijk een materiële vergissing is, die evenwel in de uitvoering van de beslissing van concluante is rechtgezet;

dat de beslissing van concluante dd. 10.11.1992 naar behoren is gemotiveerd en meer nog, met de werkelijkheid overeenstemt";

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert als volgt :

"1.

De Bestendige Deputatie heeft op haar vergadering van 10 november 1992 beraadslaagd over de vraag of aan konkluante vergunning zou kunnen worden verleend met betrekking tot 30 m³ benzine en 50 m³ diesel. Volgens die notulen werd er op 10 november 1992 beslist geen vergunning toe te kennen voor die 30 m³ benzine en 50 m³ diesel.

Verweerster heeft dus vergaderd, beraadslaagd en noodzakelijkerwijze beslist m.b.t. een vraag die nooit gesteld werd.

Het stuk dat uiteindelijk op 22 februari 1993 aan konkluante werd betekend, vermeldt dat beslist zou zijn over een aanvraag met betrekking tot 30 m³ benzine en slechts 20 m³ diesel.

Aldus blijkt zeer duidelijk dat men, post factum, een fout heeft trachten recht te zetten. Konkluante heeft nooit gevraagd om een vergunning voor 50 m³ diesel. Zij vroeg slechts een vergunning voor 20 m³ diesel. Blijkens de notulen had men beslist over een aanvraag van 50 m³ diesel. Konkluante heeft daarvoor nooit een vergunning aangevraagd. In de betekende beslissing heeft men dan de hoeveelheid diesel 'aangepast' aan de oorspronkelijke aanvraag.

2.

Verweerster meent nu argument te kunnen vinden in het feit dat in de milieuvergunningsaanvraag in rubriek D2 eenvoudigweg verwezen wordt naar rubriek 17.3.6.2° van het VLAREM, waarin sprake is van een inhoudsvermogen van 20 tot 500 m³.

Het is echter evident dat konkluante nooit een aanvraag heeft ingediend voor een opslag van een inhoud variërend tussen 20 en 500 m³. Een milieu-vergunningsaanvraag is uiteraard specifiek. Men moest uitspraak doen over de specifieke aanvraag van konkluante, die er niet in bestond 50 of 500 m³ diesel op te slaan, doch wel degelijk 20 m³ diesel, zoals uitdrukkelijk gespecifieerd in de bijlagen 1 en 3 van de aanvraag.

3.

Voor de overheid, die gelast is met het al dan niet toekennen van de vergunningen, is het uiteraard van zeer groot belang te weten voor welke precieze inhoudsvermogens een vergunning wordt aangevraagd. Het is evident dat de kriteria voor het toekennen van een vergunning variëren naargelang het inhouds-vermogen 20, 50, dan wel 500 m³ bedraagt.

4.
Verweerster heeft zich bij de beraadslaging vergist.
Verweerster meende te weten dat de aanvraag 50 m³ diesel betrof. In feite betrof de aanvraag minder dan de helft van die hoeveelheid.
De motivatie van de uiteindelijke beslissing was dus gesteund op een aanvraag van 50 m³ diesel, terwijl in feite moest beslist worden over een aanvraag van 20 m³ diesel. De wijziging die dan uiteindelijk in de betekende beslissing werd opgenomen is dus niet een loutere rechtzetting van een gewone materiële vergissing";

2.2.4.1. Overwegende dat het middel ongegrond is in de mate dat daarin de schending van artikel 97, thans 149, van de Grondwet wordt aangevoerd, daar de beslissing over een administratief beroep tegen een in eerste aanleg verleende milieuvergunning geen jurisdictionele beslissing uitmaakt;

2.2.4.2. Overwegende dat in de notulen van de zitting van de bestendige deputatie van 10 november 1992 is gesteld dat de vergunning "voor de uitbreiding met 30.000 l benzine en 50.000 l diesel" wordt geweigerd; dat ook in het tijdens de beroepsprocedure uitgebrachte advies van de provinciale milieuvergunningscommissie, welke in belangrijke mate heeft bijgedragen tot de weigeringsbeslissing, het voorwerp van de vergunnings-aanvraag wordt omschreven als de opslag van 30.000 liter benzine en 50.000 liter mazout; dat evenwel uit de bij de vergunningsaanvraag gevoegde plannen blijkt dat de exploitant een vergunning beoogde te verkrijgen voor de opslag van 20.000 liter diesel in één gecompartimen-teerde opslagtank en niet voor 50.000 liter diesel; dat, aangezien de notulen van de vergadering van de bestendige deputatie van 10 november 1992 niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een corrigerende notulering, er moet worden van uitgegaan dat de bestendige deputatie heeft beraadslaagd en beslist over een vergunningsaanvraag die in belangrijke mate ruimer

was dan door de exploitant vooropgesteld; dat de vergunningverlenende overheid met een juiste kennis van zaken over een vergunningsaanvraag dient te oordelen en bij die beoordeling dan ook gebonden is door het voorwerp van de aanvraag; dat er niet kan worden van uitgegaan, zoals de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt, dat indien de bestendige deputatie over de juiste hoeveelheid opslag zou hebben geoordeeld, de beslissing dezelfde zou zijn geweest nu blijkens de bestreden beslissing het "groot inhoudsvermogen" van de geplande opslagtanks bij de beoordeling over de milieu-vergunningsaanvraag wel degelijk werd betrokken; dat een a posteriori rechtzetting bij de redactie van de bestreden beslissing het gebrek bij de besluitvorming zelf niet kan goedmaken; dat het tweede onderdeel van het eerste middel gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel aanklaagt dat in de bestreden beslissing haar vergunningsaanvraag "met betrekking tot 11 m³ thermo-verwarming (is) vergeten";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de opslag van thermo-verwarming reeds eerder was vergund, dit op 21 februari 1991;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert dat, zelfs wanneer het zo zou zijn dat, gelet op het feit dat de 11 m³ thermo-verwarming reeds vergund was, zij niet verplicht was daarvoor nogmaals een bijkomende vergunning aan te vragen, de verwerende partij toch verplicht was over de milieuvergunningsaanvraag voor de thermo-verwarming te oordelen;

2.3.4. Overwegende dat in haar vergunningsaanvraag

de verzoekende partij aankruiste dat een "stockage-uitbreiding" werd beoogd; dat die omschrijving enkel kan worden begrepen als dat de verzoekende partij een uitbreiding beoogde van de nog niet vergunde opslag-capaciteit van brandstoffen en niet nogmaals een vergunning beoogde van hetgeen reeds vergund was; dat overigens ook in de in eerste aanleg genomen beslissing de opslag van thermo niet werd vergund en de verzoekende partij nochtans tegen die beslissing geen administratief beroep heeft ingesteld; dat uit het gegeven dat de verzoekende partij verder in de vergunningsaanvraag bij de opgave van de capaciteit van de opslagtanks geen duidelijk onderscheid maakt tussen hetgeen reeds werd vergund en datgene waarop de uitbreiding eigenlijk slaat, niet kan worden afgeleid dat de reeds vergunde opslag van thermo-verwarming het voorwerp uitmaakte van de vergunningsaanvraag; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 november 1992 waarbij het beroep ingediend door een omwonende tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 4 juni 1992, houdende vergunning aan de n.v. TOTAL BELGIE-LUXEMBURG tot het veranderen te Antwerpen, Plantin & Moretuslei 190 van een benzinestation gedeeltelijk gegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig mei 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**